

στροφήν. Ἐτι δὲ μᾶλλον ἀνεδείχθη κατὰ τὴν πολιορκίαν ἐκείνην τῆς Τριπολιτσᾶς, καθ' ἣν οἱ Σπικριτζιτσι προσεφέρθησαν τοῖς Τούρκοις ὡς «δεῖλοῖς Πέρσαις», οἱ δὲ Τούρκοι τοῖς Ἑλλησιν ὡς «ἀσθενέσι λακωνικοῖς λαγωοῖς»! Ἀλλὰ, τὴν φορὰν ταύτην οἱ λαγωοὶ ἐδείχθησαν ἀνώτεροι.

Τῇ 5ῃ Ὀκτωβρίου ἡ πρωτεύουσα τῆς Πελοποννήσου, μὴ δυνηθεῖσα νὰ λυθῇ τῆς πολιορκίας διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ὀθωμανικοῦ στόλου, ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ καί, παρὰ τὴν συνθήκην, παρεδόθη εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὸ αἷμα ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας.—ὅπερ συνετέλεσε πρὸς ἀπώλειαν τῆς ζωῆς δεκακισχιλίων Ὀθωμανῶν πάσης ἡλικίας καὶ παντὸς φύλου, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πόλεως—.

Τῇ 4ῃ Μαρτίου τοῦ ἀκολουθοῦ ἔτους ἡ Ἀνδρονίκη, ἐπιβιβασθεῖσα ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ναυάρχου Μικαῦλη, εἶδε κατὰ τινὰ ναυμαχίαν τὰ τουρκικὰ σκάφη τρεπόμενα μετὰ πεντάκωρον συμπλοκῶν καὶ ζητούντα καταφύγιον ἐν τῷ λιμένι τῆς Ζακύνθου. Ἐφ' ἐνὸς ὁμοῦ τῶν πλοίων ἐκείνων ἀνεγνώρισε τὸν υἱὸν τῆς νεκροῦντα τὰ ὀθωμανικὰ πλοῖα διὰ μέσου τοῦ κόλπου τῶν Πατρῶν!.... Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀπὸ τοῦ πλήγματος ἐκείνου τοῦ αἵσχους, ἐρρίφθη εἰς τὸ κινδυνωδέστερον τῆς πάλης ὅπως ζητήσῃ ἐκεῖ τὸν θάνατον... Ἀλλ' ὁ θάνατος τὴν ἀπέφυγε.

Ἐν τούτοις ὁ Νικόλκος Στάρκος ἐπέπρωτο νὰ χωρήσῃ θαυύτερον ἔτι ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ ἐγκαλήματος!... Ἐβδομάδας τινὰς βραδύτερον δὲν ἠνώθη μετὰ τοῦ Καρὰ-Ἀλῆ, τοῦ βομβαρδισκόντος τὴν ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου πόλιν τῆς Χίου;... Δὲν εἶχε τὸ μέρος του ἐν ταῖς φρικαλέαις ἐκείναις σφαγαῖς, ἐν αἷς εἴκοσι καὶ τρεῖς χιλιάδες Χριστιανῶν ἀπώλοντο, χωρὶς ν' ἀριθμῶμεν τεσσαρχικόντα ἐπὶ χιλιάδας πωληθέντας ὡς δούλους ἐν ταῖς ἀγοραῖς τῆς Σμύρνης; Καί, ἐν τῶν μετενεγκόντων μέρος τῶν δυστυχῶν τούτων εἰς τὰς βρβρουνίας ἀκτὰς πλείων δὲν διψοῦτο ὑπ' αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀνδρονίκης;—...

Ἑλληνο; πωλοῦντος τοὺς ἀδελφούς του!

Κατὰ τὴν μετὰ ταῦτα περίοδον, καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀντιταχθῶσι κατὰ τῶν συνδουκθεῖσάν στρατιῶν τῶν Τούρκων καὶ τῶν Αἰγυπτίων, ἡ Ἀνδρονίκη δὲν ἔπαυσε μιμουμένη τὰς ἡρωίδας ἐκείνας, ὧν τὰ ὀνόματα προανεφέρμεν.

Φοβερὰ ἐπιχὴ, πρὸ πάντων διὰ τὸν Μωρέαν, ἐνθα ὁ Ἰβραήμ ἐξέχεε τοὺς ὠμότερους τῶν Ὀθωμανῶν θηριώδεις τοῦ Ἀραβικοῦ. Ἡ Ἀνδρονίκη συγκατελέγετο μετὰ τῶν τετρακισχιλίων ἐκείνων πολεμιστῶν, οὓς ὁ Κολοκοτρώνης, ὀνομασθεὶς γενικός τῶν σωμάτων τῆς Πελοποννήσου ἀρχηγός, μόλις ἡδυνήθηνα συναθροίσῃ περὶ αὐτόν.

Ἐν τούτῳ ὁ Ἰβραήμ ἀφ' οὗ ἀπεβίβασεν ἐπὶ τῆς Μανιατικῆς παραλίας 11,000 ἄνδρας, ἡσυχολήθη κατ' ἀρχὰς νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν τῆς Κορώνης καὶ τῶν Πατρῶν· εἴτα κατέλαβε τὸ Νικαρίνον, οὗ ἡ ἀκρόπολις προώριστο νὰ τῷ παράσχω βέβαιον καὶ ἀσφαλές στήριγμα ἀφετηρίας ἐνεργειῶν καὶ ὁ λιμὴν ἀσφαλῆ τῷ στόλῳ του σκέπη. Ἀκολουθῶς ἐπυρπόλησε τὴν Ἀργος, τὴν Τριπολιτσάν, ἣν καὶ κατέλαβε, — τοῦθ' ὅπερ τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἐξακολουθήσῃ λυμαίνόμενος μέχρι τοῦ χειμῶνος τὰς πλησιοχώρους ἐπαρχίας. Ἡ Μεσσηνία ἰδίᾳ ἐγένετο τὸ θέατρον τῶν φρικωδεστέρων δρώσεων. Διὸ καὶ ἡ Ἀνδρονίκη ἠναγκάζετο συγχάκις νὰ φεύγῃ μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς Μάνης ἵνα μὴ πέσῃ εἰς χεῖρας τῶν Ἀράβων· ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἐσκέπτετο νὰ ἡσυχάσῃ. Δύναται κανεὶς ν' ἀναπνεύῃ ἐπὶ γῆς καταδυναστευομένης; Ἀναφαίνεται λοιπὸν εἰς τὰς ἐκστρατείας τοῦ 1825 καὶ 1826, εἰς τὴν μάχην τῶν κλεισωρειῶν τῆς Βέργας, μεθ' ἣν ὁ Ἰβραήμ ὑπεχώρησε πρὸ τοῦ Πολυκαράβου μέχρι τοῦ ὁποῦ τὸν ἀπώθησαν οἱ Μανιάται τοῦ βορρᾶ· εἴτα συγκατελέγετο μετὰ τῶν τακτικῶν τοῦ συνταγματάρχου Φαβιέρου εἰς τὴν κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1826 συγκρατηθεῖσαν ἐν Χαϊδερῷ μάχην. Ἐκεῖ, καιρίως πληγθεῖσα, χάρις τῇ γενναίᾳ τῇ Γάλλου μαχομένου ὑπὸ τὴν σημαίαν

τῶν φιλελλήνων, διέφυγε τοὺς θηριώδεις τοῦ Κρουταχὴ στρατιώτας.

Ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἡ ζωὴ τῆς Ἀνδρονίκης ἐκινδύνευσεν, ἀλλ' ἡ ἰσχυρὰ αὐτῆς κρίσις τὴν ἔσωσεν. Ἐν τούτοις τὸ ἔτος 1826 πᾶρῃλθε χωρὶς νὰ δυνηθῇ ν' ἀναλάβῃ ἀρκούσας δυνάμεις ὅπως λάβῃ αὐτὴς μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα.

Ἐνεκα πάντων τούτων, κατὰ μῆνα Αὐγούστου τοῦ 1827 ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Μανιατικὰς ἐπαρχίας· ἐπεθύμει νὰ ἐπανίδῃ τὴν ἐν Βαϊτύλῳ οἰκίαν τῆς. Παράδοξος τύχη ὠδήγησεν ἐκεῖ τὸν υἱόν τῆς τὴν αὐτὴν ἡμέραν..... Γνωρίζομεν τὴν ἔκβασιν τῆς συναντήσεώς τῆς μετὰ τοῦ Νικολάου Στάρκου· γνωρίζομεν ὁποῖαν ὑπερτάτην κατάραν τῷ ἀπηύθυνεν ἐκ τοῦ κατωφλίου τῆς πατρικῆς οἰκίας. Καὶ ἤδη μηδὲν τὸ κρατοῦν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ γενεθλίου ἐδάφους ἔχουσιν ἡ Ἀνδρονίκη, ἐπορεύετο νὰ ἐξακολουθήσῃ μαχομένη ἐν ὅσῳ ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶχεν ἀνκητήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς.

Τὰ πράγματα λοιπὸν εὐρίσκοντο εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῇ 10ῃ Μαρτίου 1827, καθ' ἣν δηλ. στιγμήν ἡ χίρα τοῦ Στάρκου ἐρρίπτετο αὐτὴς εἰς τὰς μανιατικὰς ὁδοὺς ὅπως καταφθάσῃ τοὺς Ἕλληνας τῆς Πελοποννήσου, οἵτινες ποῖα πρὸς ποῖα διεφιλονείκουν τὸ ἔδαφός των πρὸς τοὺς στρατιώτας τοῦ Ἰβραήμ.

Δ. Δυστυχὴς οἰκία πλουσίου.

Καθ' ὃν χρόνον ἡ Καρύστα διηυθύνετο πρὸς βαρρᾶν προωρισμένη διὰ λιμένα γυναικῶν μόνῃ τῷ κυβερνήτῃ αὐτῆς, ἐλάμβανε χώραν ἐν Κορφεῖς συμβᾶν, ὅπερ ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος ὄν, ὀφείλει οὐδὲν ἤτων καὶ τὰ ἐν τῇ παρούσῃ ἱστορίᾳ πρωταγωνιστοῦντα πρόσωπα, νὰ ἐλκύῃ τὴν κοινὴν προσοχήν.

Γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1815, συμφῶνως πρὸς συνθήκας φερούσας τὴν χρονολογίαν ταύτην, τὸ σύμπλεγμα τῶν Ἰονίων νήσων διετέλει ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας, ἀφ' οὗ παρεδέχθη τὴν τῆς

Γαλλίας ἄχρι τοῦ 1814. (13)

Τοῦ ἀθροίσματος τούτου συνισταμένου ἐκ τοῦ τῶν νήσων Τσερίγου, (14) Ζακύνθου, Ἰθάκης, Κεφαλληνίας, Λευκάδος, Παξῶν καὶ Κορφῶν, ἡ τελευταία αὕτη νῆσος, ἡ καὶ βορείοτέρα πασῶν, εἶναι ἡ μᾶλλον σπουδαία. Αὕτη εἶναι ἡ ἀρχαία Κέρκυρα. Ὅθεν νῆσις γαλουχήσασα τὸν βασιλέα Ἀλκίνοον, τὸν γενναῖον τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Μηδείας ξενοδόχον, φιλοξενήσασα δ' εἶτα τὸν πολυμήχανον Ὀδυσσεῦ μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ἔχει μέγα δικαίωμα νὰ κατέχῃ διαπρεπῆ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ θέσιν. Ἀφ' οὗ ἐπάλαισε πρὸς τοὺς Φράγκους, τοὺς Βουλγάρους, τοὺς Σαρρακηνούς, τοὺς Νεαπολίτας, ἀφ' οὗ ἐξεπορθήθη τὸν 16ον αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Βαρβερούσση, ἐπρωστατεύθη τὸν 18ον ὑπὸ τοῦ κόμητος Σχυλεμβούργ, καὶ ληγούσης τῆς πρώτης δυναστείας, ὑπερησπίσθη ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Δονζελότου, ἦτο τότε ἔδρα ἀνωτέρου Ἀγγλοῦ Ἀρμυστοῦ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀνώτερος Ἀρμοστής ἦν ὁ σὶρ Φρέδεрик Ἀδαμ, διοικητὴς τῶν Ἰονίων νήσων. Ἐνεκα τῶν ἐνδεχομένων, ἅπερ ἡδύνατο νὰ προκαλέσῃ ἡ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Τούρκων πάλη, εἶχε διαρκῶς ὑπὸ τὰς διαταγὰς του φρεγάτας τινες προωρισμέναι νὰ ἐκτελῶσι τὴν ἀστυνομίαν τῶν θαλασσῶν ἐκείνων. Καὶ δὲν ἀπητυόντο πλοῖα μικρότερα τῶν δικρῶν πρὸς διατήρησιν τῆς τάξεως ἐν τῷ ἀρχιπελάγει τούτῳ τῷ ἀνοικτῷ εἰς τοὺς Ἕλληνας, τοὺς Τούρκους, τοὺς κομιστὰς τῶν σύλων (lettres de marque), χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν τοὺς πειρατὰς, τοὺς μὴ καταγινόμενους εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς τὸ ληστεύειν, πρὸς ἀντεκδίκησιν, ἀδικητικῶς τὰ πλοῖα πάσης ἐθνικότητος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην συνήντα τις ἐν Κορφοῖς πολλοὺς καὶ διαφόρους ξένους,

(13) Σημ.— Ἀπὸ τοῦ 1864 αἱ Ἰόνιοι νῆσοι ἀνεκτίσθησαν τὴν ἀνεξαρτησίαν των, καὶ διατεθεῖσαι εἰς 3 νομοὺς προσετρίθησαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν βασίλειον.

(14) Κυθῆρων.

καὶ δὴ ἐξ ἐκείνων, οἵτινες προσεικλύσθησαν ἀπὸ 3 ἢ 4 ἐτῶν ὑπὸ τῶν διαφόρων τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πολέμου φάσεων. Καθ' ὅτι ἐν Κορφοῖς ἐπεβίβαζοντο καὶ οἱ πορευόμενοι ὅπως λάβωσιν αὐθις μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐν Κορφοῖς ἐνεκαθίσταντο καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὑπερβολικοὶ κόποι ἐπέβηλλον ἡσυχίαν χρόνου τινος.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων ἀρμόζει νὰ συγκαταριθμηθῇ καὶ νεαρός τις Γάλλος. Ὁργῶν πρὸς τὴν εὐγενῆ ταύτην πάλην, πρὸ πάντε ἤδη ἐτῶν εἶχε λάβει ἐνεργὸν καὶ ἐνδοξον μέρος εἰς τὰ πρῶτα γεγονότα ὧν ἡ Ἑλλην. χερσόνησος ἦν τὸ θέατρον.

Ὁ Ἑρρίκος Ἀλβαρέτ, ὑποπλοίαρχος τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ καὶ εἰς τῶν νεαροτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ βαθμοῦ του, νῦν δὲ διατελὼν ἐν ἀρίστῳ ἀδείᾳ, ἀπ' ἀρχῆς τοῦ πολέμου εἶχε προσέλθει νὰ καταταχθῇ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν Γάλλων φιλελλήνων. Ἡλικίας εἴκοσι καὶ ἐννέα ἐτῶν, ἀναστήματος μετρίου, κράσεως ἱσχυρᾶς καθιστώσης αὐτὸν ἱκανὸν νὰ ὑποφέρῃ πάντας τοὺς μόχθους τοῦ ναυτικοῦ ἐπαγγέλματος, ὁ νεαρὸς αὗτος ἀξιωματικὸς, διὰ τοῦ χρείουτος τῶν τρόπων του, τοῦ εὐγενοῦς τῆς συμπεριφορᾶς του, τῆς εὐλικρινείας τοῦ βλέμματός του, τῆς γοητείας τῆς φυσιογνωμίας του, τῆς βεβρυγμένης τῶν κοινωνικῶν σχέσεών του, ἐνέπνεεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς συμπάθειαν, ἣν μακροτέρα οἰκειότης δὲν ἠδύνατο ἢ ν' αὐξήσῃ.

Ὁ Ἑρρίκος Ἀλβαρέτ ἀνῆκεν εἰς γνησίαν οἰκογένειαν. Μόλις εἶχε γνωρίσει τὴν μητέρα του, ὁ δὲ πατήρ του εἶχεν ἀποθάνει κατὰ τὴν ἐνηλικίωσίν του. τοῦτέστι δύο ἢ τρία ἔτη ἀπὸ τῆς ἐξόδου του ἐκ τοῦ ναυτικοῦ σχολείου. Γενόμενος κύριος ἀρετᾶς μεγάλῃς περιουσίας οὐδέποτε ἐσκέφθη ὅτι τοῦτο τῷ παρεῖχεν ἀφορμὴν νὰ ἐγκαταλίπη τὸ ναυτικόν του ἐπάγγελμα. Τὸν ἀντίον, ἐξηκολούθησε ν' ἀκολουθῇ τὸ στάδιον τοῦτο, — ἐν τῶν ὀρειοτέρων ἀπὸ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, — καὶ ἦτο ὑποπλοίαρχος, ὅταν ἡ Ἑλληνικὴ ση-

μαία ὑψώθη ἐναντίον τῆς Τουρκικῆς ἡμισελήνου ἐν τῇ βορείῳ Ἑλλάδι καὶ τῇ Πελοποννήσῳ.

Ὁ Ἑρρίκος Ἀλβαρέτ δὲν ἐδίστασεν. Ὡς τόσσοι ἄλλοι ἀνδρεῖται νέοι, παρασυρόμενοι ὑπὸ τοῦ τυλμήματος τούτου, συνώδευσε τοὺς ἐθελοντάς, οὓς οἱ Γάλλοι ἀξιωματικοὶ ἐμελλον νὰ ὀδηγήσωσι μέχρι τῶν ὁρίων τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Ὑπῆρξεν εἰς τῶν πρώτων ἐκείνων φιλελλήνων τῶν χυσάντων τὸ αἷμά των διὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα. Ἀπὸ τοῦ 1822 συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ἐνδόξων ἐκείνων νενικημένων τοῦ Μαυροκροδάτου ἐν τῇ περιωνύμῳ μάχῃ τῆς Ἀρτης, καὶ μεταξὺ τῶν νικητῶν ἐν τῇ πρώτῃ πολιουρκίᾳ τοῦ Μεσολογίου. Ἦτο ἐκεῖ τὸ ἀκόλουθον ἔτος, ὅτε ἔπασεν ὁ Μάρκος Βεσσαρης· τῷ 1824 ἔλαβεν οὐχὶ ἀδοξον μέρος ἐν ταῖς ναυμαχίαις ἐκείναις αἰτίνας ἐξεδίκησαν τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῶν νικῶν τοῦ Μεχμέτ-Ἀλῆ. Μετὰ τὴν ἐν Τριπολιτζᾷ ἥτταν, ἐν ἔτει 1825, ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν σώματος τακτικῶν ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Φαβιέρον. Κατὰ Ἰούλιον δὲ τοῦ 1826 ἐμάχετο ἐν Χαϊδαρίῳ, ἔνθα ἔσωζε τὴν ζωὴν τῆς Ἀνδρονίκης Στάρκου καταπατουμένης ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων τοῦ Κρουταχῆ, — μάχῃ φανερά, καθ' ἣν οἱ Φιλέλληνες ἀπώλοντο ἀνεπαυροθίως.

Ἐν τούτοις ὁ Ἑρρίκος Ἀλβαρέτ δὲν ἠθέλησεν οὐδαμῶς νὰ ἐγκαταλίπη τὸν ἀρχηγόν του, καὶ μετ' οὐ πολὺ τὸν κατέφθασεν εἰς Μέθανα.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν ὑπερησπίζετο ὑπὸ τοῦ ὀπλαρχηγοῦ Γούρα, ἔχοντος ὑπὸ τὰς διαταγὰς του χιλίους πεντακοσίους ἀνδρας· ἐκεῖ δέ, ἐν τῇ ἀκρόπόλει ταύτῃ, εἶχον καταφύγει 500 γυναῖκες καὶ παιδιὰ μὴ δυνηθεῖσαι νὰ διαφύγωσιν, ὅτε οἱ Τούρκοι κτελάμβανον τὴν πόλιν. Ὁ Γούρας εἶχε ζωοτροφίας δι' ἐν ἔτος καὶ ὑλικὸν δεκατεσσάρων τηλεβόλων καὶ τριῶν ὀλομβόλων, ἀλλὰ τὰ ἐφόδια ἤρξαντο ἐλαττούμενα.

Ὁ Φαβιέρος ἀπεφάσισε τότε νὰ ἐφοδιάσῃ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ πρὸς τοῦτο ἐζήτησεν ἄνδρας καλλῆς θελήσεως ἵνα τὸν βοηθήσωσιν ἐν τῷ παρὰ τὸν τούτῳ σχεδίῳ. Πεντακόσιοι τριάκοντα ἀπήντησαν εἰς τὴν κλησίν του, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο καὶ τεσσαράκοντα φιλέλληνες καὶ μεταξὺ τῶν τεσσαράκοντα τούτων καὶ δὴ ἐπὶ κεφαλῇ αὐτῶν, ὁ Ἑρρίκος Ἀλβαρέτ. Ἐκαστος τῶν τοιμηρῶν τούτων ἐφοδιάσθη διὰ σάκκου πυρίτιδος, καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Φαβιέρου ἀπέπλευσαν ἐκ Μεθάνων.

Τῇ 13ῃ Δεκεμβρίου τὸ μικρὸν τοῦτο σῶμα φθάνει εἰς τοὺς πρόποδας σχεδὸν τῆς Ἀκροπόλεως. Ἀκτὶς τῆς Σελήνης τὸ προδίδει ἡ συμπεριβολήσις τῶν Τούρκων τὸ ὑποδέχεται. Ὁ Φαβιέρος ἀνακράζει: «Ἐμπρός!», καὶ ἕκαστος, χωρὶς νὰ ἐγκυταλίπῃ τὸν σάκκον τῆς πυρίτιδος, ἥτις ἀπειλεῖ νὰ τὸν πυρπολήσῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ὑπερπηδᾷ τὴν τάφρον καὶ εἰσδύει εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἥς αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταί. Οἱ πολιορκούμενοι ἀπωθοῦσι νικηφόρως τοὺς ἐπεθόντας Τούρκους, ἀλλ' ὁ Φαβιέρος πληγώνεται, ὁ ὑπασιπιστὴς του φονεύεται, ὁ Ἑρρίκος Ἀλβαρέτ πίπτει πληγείς ὑπὸ ὀβίδος.

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

KPINOMENH

ΥΠΟ ΤΟΥ ΡΕΝΑΝ

Ἐκ τοῦ θαυμασίου διὰ τὴν δεινότητα καὶ καλλιέπειαν λόγου, ὃν, ὑποδεδυμένος τὸν Ἰούλ. Κλαρὲν ἐν τῇ γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ, ἐξερῶνησεν ὁ διευθυντὴς αὐτῆς κ. Ἑρρίκος Ρενάν, ἀποσπῶμεν τὰς ἀξιοσημεσιώτους τελευταίας περιχοπὰς, ἐν αἷς μετὰ τινας ὑπαινιγμοὺς κατὰ τῆς ἀθεβαιότητος τῆς διαρκείας τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, κατακρίνει τοὺς ἄνδρας τῆς μεγάλης Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ κατατεριωνεύεται τῆς ἐκκτονταετηρίδος αὐτῆς, ἥτις πρόκειται νὰ ἐορτασθῇ προσεχῶς ἐν Γαλλίᾳ.

«Ἡ Ἐπαναστάσις, λέγει, δὲν πρέπει νὰ κρίνηται κατὰ τοὺς κανόνες, καθ' οὓς καὶ αἱ συνήθειαι κρίσιμοι τῆς ἀνθρωπότητος περιστάσεις. Ἐκτὸς τοῦ καταπληκτικοῦ καὶ ὀλεθρίου χαρακτῆρος αὐτῆς, ἐξεταζομένη ἡ ἐπαναστάσις παρίσταται ἀποτρόπαιος καὶ φρικώδης. Κατ' ἐπιφάνειαν εἶνε ἀκατανόμαστος ἀκολασία. Ἐν τῇ ἄλλοκότῳ ταύτῃ ἀλληλομαχίᾳ οἱ ἄνδρες ἔχουσιν ἀξίαν ἀναλογοῦσθαι πρὸς τὴν ἠθικὴν αὐτῶν ἀσχημίαν. Τὸ πᾶν ἐξυπηρετεῖ αὐτὴν, πλὴν τῆς ὀρθοφροσύνης καὶ τῆς μετριοπαθείας. Οἱ τρελλοὶ, οἱ κακοῦργοι ἐκλύονται πρὸς αὐτὴν ἐκ τοῦ ἐνστίκτου αἰσθήματος ὅτι ἐπῆλθεν ἡ σημεῖα νὰ φανῶσι καὶ αὐτοὶ χρήσιμοι. Ἡ ἐπιτυχία τῶν ἔργων αὐτῆς ἐπετεύχθη διὰ τῆς συνεργασίας ὅλων τῶν ἐγκλημάτων καὶ ὅλων τῶν παραλογισμῶν. Ὁ ἄθλιος, ὁ μὴ εἰδὸς ἄλλο τι, εἰμὴ νὰ φονεύῃ, εὐημερεῖ. Ἡ πόρνη, ἡ παράφρων τῶν φρενοκομείων ἐξυπηρετεῖ αὐτὴν. Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἐχρειάζετο ἀνθρώπους ἀπερισκέπτους, κακοῦργους. Εἶχε τὰ πάντα, ὡς ἤϋχετο. Θὰ ἐλεγέ τις ὅτι φρέαρ ἠνεώχθη ἐκ τῆς ἀβύσσου, πᾶσαι δὲ αἱ καταχθόνιαι ἀναθυμιάσεις διεφθαρμένου αἵματος ἐπεσκότισαν τὸν οὐρανόν.

«Ἀλλ' ὅς μὴ σταματήσωμεν εἰς τὰς ἀποτροπαίους ταύτας λεπτομερείας αἰτινες εἰσὶ τρόπον τινὰ ἡ τιμὴ δι' ἧς ἐξαγοράζεται ἡ συμμετοχὴ τοῦ ὄχλου. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ συνόλου, τὸ γενικὸν φαινόμενον τῆς Ἐπαναστάσεως παρουσιάζεται ὡς ἐν τῶν μεγάλων ἐν τῇ Ἱστορίᾳ κινήματων, ἅτινα ἄνωτέρα τις θέλησις δεσπόζει καὶ διευθύνει. Ἡ ἰδέα ἥτις ἐκαρφώθη εἰς τὸν νοῦν δαιμονισμένων τινῶν ὅτι «πρέπει μὲ πᾶσαν θυσίαν ἡ Ἐπαναστάσις νὰ ἐπιτύχῃ» κατέστη δαιμονοληψία, φωνὴ ἔξωθεν ἐπιβαλλομένη, τυραννικὴ εἰσήγησις. Ἐκτοτε ἡ Ἐπαναστάσις ἔσχε ἓνα δαίμονα προϊστάμενον πάσης πράξεώς της καὶ μηδενὸς φειδόμενον ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας της. Συνθήκη δὲ τρόμου συνέδεσε μυριάδας ἀνθρώπων παρασύρουσα αὐτοὺς τυφλῶς εἰς τὴν ζωὴν ἢ τὸν